

A két leány és az édesapjuk meséje

Élt egyszer egy nagyon szegény ember, aki az indiai Kérala állam Kuráva nevű hegyi nemzetségéből származott. Két leánya született, akiket sok gonddal-bajjal nevelt fel. Az idősebbik leány nagyon szegény ifjúhoz ment feleségül. A fiatalabbik leánynak több szerencséje volt. Férje ügyes, szorgalmas emberként pár év alatt meggazdagodott, és feleségének is gondtalan életet biztosított. A szegény ember elhatározta, hogy meglátogatja leányait. Tudni akarta, hogyan alakult sorsuk, boldogok-e új életükben. Először az idősebbik leányt látogatta meg, és igen jól érezte magát nála. Ugyanazokat az ételeket ette, amelyeket otthon is megszokott, vagyis rizst, szárított halat, tápiókat. Éjszakára, gyékényszőnyegre pihent le, csakúgy, ahogy az otthoni szegényes házikóban. Elégedetten tért haza feleségéhez, és így mesélte el tapasztalatait: - Jól él a leányunk, nem lesz semmi gondja az életben. Mindene megvan, amire csak szüksége lehet. Pár nap múlva ismét felkerekedett a kisebbik leányához. Csodálatosan szép, nagy, kőből épült házhoz érkezett, ahol az apa a maga kicsiny vályogkonyhája után úgy érezte magát, mint a szárazra vetett hal. A kisebbik leány is nagy szeretettel és tisztelettel fogadta. Reggeli előtt egy pohár vizet, fogkrémet és fogkefét vitetett apja szobájába, hogy étkezés előtt fogat moshasson. Az apa csodálkozva nézte az ismeretlen dolgot, valami csemegének nézte, és bekebelezte. Kicsípte a fogkrém alaposan a torkát! A bőséges ebéd sem ízlett neki. Soha nem volt elegendő pénze arra, hogy kecskehúslevest, rákot, tyúkot, rizses süteményt egyen. Ráadásul székre kellett ülnie, holott kicsiny viskójában mindig a földön, gyékényen üldögélt. Az ebéd után finom édességeket tálaltak fel, de ő már annyira teletömte a gyomrát, hogy egyetlen falatot se bírt a tortákból és süteményekből lenyelni. De a legnagyobb, megpróbáltatások éjjel vártak rá. Hatalmas szobába vezették, melyben pompásan vetett ágy dagadozott. Az ágy fölé kifeszített szúnyogháló borult. Az apa, aki ágyban sohase hált, ahelyett hogy a szúnyogháló alá bújt volna, azt gondolta, hogy arra kell feküdnie. A kifeszített háló nem bírta el a súlyát, és elszakadt. Halálra rémült az egyszeri ember, és a kőpadlón üldögélve töltötte az éjszakát. Másnap reggel, amikor a kisebbik leány belépett, szomorúan látta, hogy kiszakadt a szúnyogháló. Csóválta fejét - lám, apja még öregkorára sem találkozott a jobb, egészségesebb élethez szükséges dolgokkal. Az egyszeri ember elbúcsúzott leányától, és hazatért. Otthon elmesélte feleségének kisebbik leánya sorsát is: - Szegény leányunk, keserves élete lehet! Szokatlan, férfiember számára ehetetlen ételeket kell ennie. Soha többé meg nem enném azt, amit ott elibém tálaltak. De az ember mindent elvisel. Kis híján a nyakamat törtem, mikor az ágyra kifeszített szörnyűségre feküdtem. Hogy ennek a szegény leánynak mi mindent kell elviselnie! De én gyorsan elináltam, nehogy valamitől végül is a nyakamat szegjem!